

Poslušnosť

– aké je to dnes nepopulárne slovo. A to nielen u detí a „tinedžerov“, ale aj u dospelých. Ak nehrozí bezprostredný trest – a ten dnes často nielen nehrozí, ale je dokonca (napr. pri výchove detí) zakázaný – neposlúchajú sa rodičia, učitelia, vychovávateľia, šéfovia... ignorujú sa zákony (ľudské i Božie), predpisy, dobre mienené rady, a často aj zásady slušného správania...

No požiadavka poslušnosti nie je iba vecou „konvencie“, alebo reliktom z čias otroctva či poddanstva. Poslušnosť je jednoducho nevyhnutnosť. Platí to nielen pre človeka, ale dokonca pre zvieratá: keby napr. zvierá prestalo (alebo nebolo schopné sa naučiť) poslúchať, skončilo by na „bitúnku“ (a keby nebolo ani na to síce, tak by sa muselo odobrať k veterinárovi pre „injekciu na odchod“).¹

Poslušnosť je dokonca jednou z najvyšších cností človeka (a takto bola v minulosti aj chápaná). Tak ako ostatné ľudské cnosti (napr. vernosť, pravdivosť, láska, milosrdenstvo, miernosť atď.), aj ona je zakotvená v Božom slove; a to mnohokrát. Niekedy implicitne (napr. sú opísané príbehy, v ktorých poslušný človek bol odmenený, neposlušný naopak prísne potrestaný), inokedy priamo príkazom k poslušnosti (vo svojej konkordancii som napr. našiel vyše 100 odkazov na slová „poslušnosť“ a poslúchať“) alebo zákazom neposlušnosti. Azda najznámejším príkladom poslušnosti je Abrahám (z poslušnosti voči Hospodinu bol ochotný obetovať svojho dlho očakávaného, milovaného syna), no v Biblii máme množstvo aj iných príkladov takej poslušnosti, akú si dnes mnohí možno nevieme ani predstaviť. Všetky veľké postavy (veľké nielen svojím postavením, ale aj vierou) boli poslušné. Sám Boží Syn, Ježiš Kristus bol tak poslušný svojmu Otcovi, že preto, aby splnil poverenie, ktoré od Neho dostal, obetoval svoj život – podstúpil strašnú, bolestivú a potupnú smrť (Fil 2,8; pozri aj Žid 5,8).

Ako vysoko Boh hodnotí poslušnosť, môžeme poznať aj z nasledujúceho biblického citátu: „*Lebo ako skrze neposlušnosť jedného človeka (Adama) mnohí sa stali hriešnymi, tak aj skrze poslušnosť jedného človeka (Ježiša) mnohí budú ospravedlnení.*“ (R 5,19)

Pravdaže, niekto si môže položiť otázku: KOHO poslúchať? Ved' príkazy a rozkazy si niekedy odporujú. Odpoveď nie je vôbec ľahká. Aj na ňu totiž odpovedá Božie slovo: „*Boha treba viac poslúchať než ľudí!*“ (Sk 5,29). Teda nie bezmyšlienkovito plniť rozkazy (najväčší katani z nacistických koncentračných táborov sa „ospravedlňovali“ tým, že oni „iba plnili rozkazy“; ale podobne sa správali aj vojaci, ktorí ukrižovali Ježiša; aj jezuiti a iní „inkvizítori“ v čase protireformácie); človek by preto mal poznať obsah, zmysel rozkazu, príkazu a porovnať ho s Božou normou. Najlepšie je, ak má priamo vo svojom vnútri, vo svojom svedomí vryté zásady Božej morálky. To však predpokladá, že tieto „zásady Božej morálky“ musí najprv poznať, naučiť sa ich. Mnohí sa v detstve učili

¹ Odchod je po latinsky „exitus“ (ale tento latinský „lekársky výraz“ má aj iný význam – smrť).

Desatoro, možno si ho ešte pamätajú, ale či ho aj prakticky uplatňujú? A či vôbec vedia, ako treba rozumieť týmto príkazom a zákazom? Božie prikázania boli napísané na dvoch kamenných doskách, sú preto formulované stručne (je to dobre, lebo si ich možno ľahko zapamätať), a môžu sa vzťahovať aj na širšiu oblasť problémov, nie iba na tie, ktoré sú tam priamo (písmom) zaznamenané. To si mnohí interpretátori uviedomovali, a snažili sa preto príkazy a zákazy „doplniť“; napr. židovskí rabíni boli v tomto tak horliví, že urobili z týchto jednoduchých a jednoznačných prikázaní hotový labyrint, či nerozmotateľné kľbko príkazov a zákazov, vzäzujúcich človeka na každom kroku.

Máme však aj stručnejšiu, ale najmä spoľahlivejšiu interpretáciu Božích prikázaní – takú, ktorá má priamo Božiu dignitu. Jej autorom je totiž Ježiš Kristus, Boží Syn. Jeho príkazy a zákazy však nie sú sústredené na jednom mieste (ako Desatoro), ale sú obsiahnuté vo všetkých evanjeliách, či už vo forme obraznej (ako podobenstvá s poučením), alebo priamo vo forme imperatívu. Pokúsil som sa ich zozbierať zo všetkých evanjelií, preformulovať ich do jednoduchých krátkych viet, a uviedol som ich pod názvom „Prikázania Ježiša Krista“ v niektorých mojich publikáciách. Teraz si dovoľujem tento výber Ježišových príkazov, zákazov, odporúčaní a výstrah predložiť aj čitateľom nášho časopisu. Zaujemcov, ktorí by si azda chceli prečítať aj podrobnejšie rozvedenú otázku poslušnosti, Božieho zákona – starozmluvného i novozmluvného („novelizovaného“, čiže nanovo interpretovaného) – odkazujem na svoje publikácie (najmä na knihu „Malý príspevok k... SEMPER REFORMANDA“).

Ešte by som rád pripomenul jednu vec: Stáva sa, že človek chce zmeniť svoj život. Vplyvom pôsobenia Božieho Ducha (rôznym spôsobom, napr. prostredníctvom svedectva, kázne, prečítaného textu z Božieho slova, alebo nejakej knihy, či prežitím nejakej zvláštnej udalosti...) dostane vzácny dar pravej viery (možno bol predtým ateistom, možno formálnym, t.j. v podstate žiadnym „kresťanom“), a teraz stojí pred problémom – pýta sa: „Ako ďalej?“ „Čo mám robiť?“ Cesta viery je neraz zložitá, a človek potrebuje pomoc, predovšetkým od Boha (ale často aj od ľudí), no nesmie iba čakať, ale musí začať konať aj on sám; a to už v štádiu raného, „detského“ obdobia svojej viery.

Ale jediné, čo môže urobiť teraz (pokiaľ nezískal nové poznanie a skúsenosti s vierou), je **dôverovať** a **poslúchať**! Dôverovať Bohu vo všetkom a poslúchať Ho bezpodmienečne – vždy a všade, vo všetkých sférach života: doma i v práci, v súkromí i na verejnosti, vo veciach „veľkých“ (zásadných) i v „maličkostiach“.

Na dôvere a poslušnosti nakoniec vyrastie silný, košatý a pevný strom ozajstnej, dospeljej viery, takej, ktorá nielen vydrží nápor „búrok“, nepriazne sveta, ale stane sa aj zmyslom a krásnym obohatením života. Človek pozná dokonca, že nový „tvrdý (duchovný) pokrm“ (ako ho nazýva ap. Pavel i pisateľ listu Židom: *1 Kor 3,1-2; Žid 5,12-14*), predtým pre neho možno dosť „nestraviteľný“, je v skutočnosti nielen dobre „straviteľný“, ale aj výživnejší a chutnejší, než ten „mliečny“, ktorý požíval dosiaľ.

Teraz už nasleduje kapitola „O prikázaniach Ježiša Krista“, vybraná (a upravená) z mojej knihy „Malý príspevok k... SEMPER REFORMANDA...“

O prikázaniach Ježiša Krista

Ježiš hovorí: „Ak zachovávate moje prikázania, zostanete v mojej láske, ako ja som zachoval prikázania svojho Otca a zostávam v Jeho láske.“ (J 15,10)

Niektorí teológovia tvrdia, že je nesprávne hovoriť o „prikázaniach Ježiša Krista“, pretože vraj „Ježiš nič neprikazuje, ale nás iba napomína“; jeho výroky vraj nemajú charakter imperatívov, ale indikatívov.

Pravdou však je, že väčšina výrokov Ježiša má (i z gramatického hľadiska) charakter imperatívov, okrem toho Ježiš opakovane používa výraz „prikázanie“ (pozri napr. citát v záhlaví tejto kapitoly). Ale aj ten jeho výrok, ktorý je z gramatického hľadiska indikatívom, musí kresťan chápať ako imperatív. Príklady:

„...kto by ma zaprel pred ľuďmi, toho aj ja zapriem pred svojím Otcom“ (Mt 10,33). Tento výrok je z gramatického hľadiska „vetou oznamovacou“, no v skutočnosti znamená príkaz: „Nikdy ma nezapri! Ak nechceš, aby som ťa zavrhol (zaprel) pred Bohom (pri poslednom súde).“

„Ak sa neobrátite a nebudete ako deti, nikdy nevojдете do kráľovstva nebeského.“ (Mt 18,3). Aj tomuto výroku musia kresťania rozumieť ako imperatívu: „Obráťte sa (zmeňte svoje zmýšľanie)! Lebo inak sa nedostanete do nebeského kráľovstva.“

Takto by sme mohli pokračovať. Záver je jednoznačný: Výroky Ježiša Krista aj keď z gramatického hľadiska imperatívmi nie sú, má kresťan chápať ako príkaz – ako Božie prikázanie.

Názor, že Ježiš Kristus nám nezanechal príkazy, ale iba akési rady,² je nielen pomýlený, ale veľmi nebezpečný, lebo môže viesť k pohodlnej (alebo mŕtvej) viere (o akej písal napr. apoštol Jakub) alebo k spoliehaniu sa na tzv. „lacnú milosť“ (pred čím vystríhal napr. D. Bonhoeffer).

Existuje však ešte aj iný (absurdnejší) názor: niektorí „teológovia“ hovoria o tzv. „paradoxnom chápaní“ Ježišových výrokov. Podľa nich Ježišove slová netreba brať doslovne, lebo Ježiš vraj myslel niečo úplne iného, ako to, čo hovoril a čo bolo zapísané v evanjeliách.

Som presvedčený, že takéto názory nemohol vložiť do mysle niektorých ľudí (nezávisle na tom, či majú teologické vzdelanie alebo nie) nik iný ako satan.

Aj tvrdenie niektorých, že Ježišove výroky môžu vysvetľovať iba „učení odborníci“ – teológovia (ktorí v nich hľadajú inotaje, skryté významy), je nezmysel. Kto čítal Evanjeliá, vie, komu Ježiš adresoval svoje slová. Boli to jeho uče-

² Rade, na rozdiel od príkazu, chýba dôraznosť, autorita (ak by Ježišove výroky boli „iba radami“, potom by záležalo na každom kresťanovi, či si vyberie konať podľa nich alebo podľa „vlastného rozumu“, poprípade podľa rady niekoho iného).

níci (ktorí nemali žiadne teologické alebo filozofické vzdelanie) alebo zástupy prostých ľudí.³

Jeho reči boli preto veľmi jasné a pochopiteľné (niekedy, aby urobil Božie pravdy ešte zrozumiteľnejšími, používal dokonca podobenstvá – príklady z bežného života ľudí). Preto aj dnešný človek môže Ježišovi veľmi dobre rozumieť.

Ježišove výroky treba brať tak, ako boli vyslovené: ak niečo prikazuje (resp. „odporúča“), tak to musí byť aj pre nás príkazom; ak niečo odsudzuje, nemôžeme to neodsudzovať ani my! A ak niečo sľubuje, všimajme si, koho sa jeho zaslúbenie týka a za akých podmienok možno zaslúbenú odmenu získať. Zamyslite sa nad nasledujúcimi výroky Ježiša Krista:

„Kto má moje **prikázania** a **zachováva** ich, ten ma miluje; a kto mňa miluje, toho bude milovať môj Otec, aj ja ho budem milovať...“ (J 14,21, tiež J 14,15. 23-24). „Vy ste moji priatelia, **ak konáte, čo vám prikazujem** (J 15,14).⁴ „Každý, kto počúva tieto moje slová a neplní ich, je podobný mužovi-bláznovi, ktorý si postavil dom na piesku... dom sa zrútil a jeho pád bol hrozný.“ Mt 7,26).

„Nie každý, kto mi hovorí ‚Pane, Pane‘, vojde do nebeského kráľovstva, ale **iba ten, kto plní vôľu môjho Otca**, ktorý je na nebesiach.“ (Mt 7,21) Do nebeského kráľovstva teda nemá prístup ten, kto neplní Božiu vôľu („vôľu Otca, ktorý je na nebesiach“). A čo je Božia vôľa? Tá je predsa vyjadrená v Jeho Slove; a Slovo Boha (Otca) je obsiahnuté v Slove jeho syna, Ježiša Krista: „...a slovo, ktoré počujete, nie je moje, ale Otcovo, ktorý ma poslal.“ (J 14,24).

Všimnite si vo všetkých vyššie citovaných Ježišových výrokoch ono „**ak... potom...**“, t.j. **podmienka** (príkaz) – **odmena**. A tu pozor! Niektorí teológovia do pojmu „záslužníctvo“ (čo je naozaj jav negatívny) zahŕňajú aj plnenie Božieho Zákona, čo je samozrejme nezmysel, pretože by to bolo v absolútnom rozpore s tým, čo Ježiš Kristus učil, čo opakovaně zdôrazňoval, čo nám odkázal.

Plnenie Božieho Zákona – tým najlepším spôsobom, akým je to človek schopný – je naozaj podmienkou Božej odmeny – spásy človeka. To nemá nič spoločné so záslužníctvom (vymýšľaním si „záslužných skutkov“⁵ a ich ostentatívnym konaním).

³ Hovoril, pravdaže, aj so vzdelanými zákonníkmi (vtedajšími „teológmi“) a farizejmi, ale vtedy takmer vždy išlo o konfrontáciu: Ježiš kritizoval alebo vyvracal ich nesprávne názory, poprípade praktiky. A podobne by pravdepodobne vyzeral aj jeho dialóg so súčasnými teológmi.

⁴ Implicitne tejto vete možno rozumieť aj takto: Kto nekoná, čo Ježiš prikazuje, nie je jeho priateľom, je jeho nepriateľom.

⁵ ako sú napr. askéza, flagelácia, rehoľníctvo, dodržiavanie sviatkov a obradov vymyslených ľuďmi, „charitatívna činnosť“ a iné „prejav y zbožnosti“, konané iba pre obdiv alebo dokonca z reklamných dôvodov a pod.

Prikázania Ježiša Krista

(číže Božie prikázania v interpretácii Ježiša Krista)

podľa Evanjelíí

1. **Hospodin,* náš Boh, je jediný Pán! Miluj Hospodina,* svojho Pána Boha** z celého srdca, z celej duše, z celej mysle a z celej sily!
2. **Len Hospodina, svojho Pána a Boha uctievaj a Jemu slúž!**
3. **Neprovoďuj a nehnevaj Boha** („Nepokúšaj svojho Boha!“ – napr. tým, že Ho budeš chcieť „skúšať“, alebo budeš žiadať od Neho nezmyselné, či dokonca hriešne veci).
4. **Nerúhaj sa**, najmä proti Svätému Duchu nie!
5. **Ctí si Božieho Syna, Ježiša Krista**, podobne ako Boha, ver v neho a v evanjelium!
6. **Zachovávaj prikázania Ježiša Krista a plň vôľu Božiu!**
7. **Nedaj sa zviest’** – varuj sa falošného učenia (cudzej, kresťanstvu nepriateľskej teológie, filozofie, ideológie)!
8. **Nehanbi sa za vieru** – za Ježiša Krista a jeho učenie! Nezapri, ale vyznaj svojho Pána pred ľuďmi, neváhaj trpieť, ba i život položiť za neho a za jeho evanjelium! Zapri seba samého, vezmi svoj kríž, a tak **nasleduj svojho Pána**.
9. **Kajaj sa, obráť sa** (t.j. **musíš zmeniť svoju myseľ a znovu sa narodiť**) – snaž sa byť dokonalým (preto neodmietaj Ducha svätého, ktorý ťa takým môže urobiť)!
10. **Miluj blížneho** – tak ako seba!
11. **Nehnevaj sa na svojho brata – kresťana!** Miluj širiteľov Kristovho učenia a pomáhaj im! **Miluj veriacich kresťanov**, ale i ostatných svojich blížnych; áno, i nepriateľov! **Odpúšťaj im!** Neodplácaj zlým za zlé! Nikoho neodsuduj a nepotupuj!
12. **Nespáchaj vraždu!**
13. **Nesmilni, necudzolož** (ani v myšlienkach a predstavách) a nikdy (okrem príčiny smilstva) **nerozlučuj manželstvo!**
14. **Nekradni!**
15. **Proti nikomu krivo** (t.j. nepravdivo) **nesvedč!** Nikdy a na nič **neprisahaj!**
16. **Ctí si otca a matku!**

* Toto prikázanie je vlastne interpretáciou prvého prikázania Dekalógu, ale aj Božieho prikazu z 5M 6,5, kde v hebr. origináli je „JHVH“ (Jahve), u kralických „Hospodin“ (v našich prekladoch striedavo „Hospodin“ a „Pán“).

17. **Dbaj, aby tvoje reči a skutky boli dobré,** lebo za jedny i druhé sa budeš zodpovedať!
18. **Vyvaruj sa hriechnych žiadostí a zlých myšlienok,** lebo pred Bohom sú ony rovnakým hriechom, ako keby sa premenili v skutky!
19. **Vyvaruj sa pýchy,** nevyvyšuj sa, nezakladaj si na ľudskej pocte a sláve!
20. **Varuj sa pokrytectva,** nechci sa v očiach ľudí zdať lepším alebo zbožnejším, ako v skutočnosti si!
21. **Nezvádžaj k hriechu nikoho,** najmä nie nevinných ľudí a detí!
22. **Vystríhaj sa zloby, podvodov, rozkošníctva a pochabosti! Vyvaruj sa obžerstva a opilstva!**
23. **Netrúž po bohatstve,** pohodlí, **nebuď lakomý,** ale štedrý!
24. **Svoj talent, schopnosti a vedomosti nezneuži, ani nenechaj nevyužitú, ale ich použi pre službu Bohu a pre dobro svojich blížnych!**
25. **V kruhu veriacich vzdávaj vďaky Bohu a pripomínaj si pamiatku svojho Spasiteľa Ježiša Krista,** a to prostredníctvom symbolov jeho „tela a krvi“ (chleba a vína) pri „Večeri Pánovej“!
26. **Šír evanjelium, uč ľudí zachovávať, čo prikázal Pán,** aby sa kajali, uverili a svoju vieru potvrdili a vyznali krstom; pretože len Božou milosťou skrze vieru môžu byť ospravedlnení z hriechov, spasení!

Doklady z Písma (výroky Ježiša Krista) k jednotlivým prikázaniam.

1. „...*prvé (t.j. hlavné prikázanie) je toto: Pán (JHVH), náš Boh, je jediný Pán (JHVH). Milovať budeš Pána (JHVH-eho), svojho Boha, z celého srdca, z celej mysle a z celej sily.*“ (Mk 12, 29-30; podobne Mt 22,37; L 10,27; porovnaj so SZ: 5M 6,5; Joz 22,5 a i.)^{*}
2. „*Pánovi (JHVH-emu), svojmu Bohu, budeš sa klaňať a len Jemu samému slúžiť!*“ (Mt 4,10).^{*}
3. „*Nebudeš pokúšať Pána (JHVH-eho), svojho Boha!*“ (Mt 4,7).^{*}
4. „...*čo vychádza z úst, pochádza zo srdca, a to poškrňuje človeka... zo srdca pochádzajú zlé myšlienky, ... rúhania.*“ (Mt 15,18-19; podobne Mk 12,31-32). „...*rúhanie proti Duchu nebude odpustené... tomu, kto by hovoril proti Duchu Svätému,*

^{*} Pôvodný text (5M 6,4) má na tomto mieste JHVH (Jahve), avšak vydavatelia nášho NZ z neznámeho dôvodu tu použili slovo (titul) „Pán“, hoci na iných miestach nahrádzajú meno JHVH titulom „Hospodin“ (v českých prekladoch je „Hospodin“). Ježiš tu cituje Tóru, a je takmer isté, že použil hebrejský „originál“, t.j. JHVH. Preto uvádzam meno JHVH aspoň v zátvorke.

nebude odpustené ani v tomto veku, ani v budúcom.“ (Mt 12,31-32; podobne Mk 3,29).

5.

„...aby všetci ctili Syna tak, ako Otca. Kto nectí Syna, nectí ani Otca, ktorý ho poslal... Kto počúva moje (t.j. Ježišovo) slovo a verí Tomu, ktorý ma poslal (t.j. Bohu), má večný život...“ (J 5,23-24). „Verte v Boha a verte vo mňa.“ (J 14,1). „...tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v neho.“ (J 3,16). „...to je vôľa môjho Otca, aby každý, kto vidí Syna a verí v neho, mal život večný...“ (J 6,40). „...kto verí vo mňa (t.j. v Ježiša ako Krista), nie vo mňa verí, ale v Toho, ktorý ma poslal!...“ (J 12,44). „...pokánie čiňte a verte v evanjelium.“ (Mk 1,15)

6.

„Ak ma niekto miluje, bude zachovávať moje slovo, a môj Otec ho bude milovať... A slovo, ktoré počujete, nie je moje, ale Otcovo, ktorý ma poslal.“ (J 14,23-24).

„...kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach, mi je bratom, aj sestrou, aj matkou.“ (Mt 12,50).

„Nie každý, kto mi hovorí ‚Pane, Pane!‘ vojde do kráľovstva nebeského, ale (iba ten) kto plní vôľu môjho Otca nebeského.“ (Mt 7,21).

7.

„Varujte sa falošných prorokov, ktorí prichádzajú v ovčom rúchu, ale vo vnútri sú draví vlci.“ (Mt 7,15). „Hľad'te, aby vás nikto nezviedol!“ (Mt 24,4; Mk 13,5).

8.

„...ktokoľvek vyzná ma pred ľuďmi, toho vyznám aj ja pred svojím Otcom, ktorý je v nebesiach; kto by ma však zaprel pred ľuďmi, toho zapriem aj ja pred svojím Otcom.“ (Mt 10,32-33). „Kto by sa... hanbil za mňa a za moje reči, za toho sa bude hanbiť aj Syn človeka, keď príde v sláve svojho Otca...“ (Mk 8,38 „...kto by stratil život pre mňa a pre evanjelium, zachráni si ho. Ved' čo prospeje človeku, keby získal aj celý svet, a stratil by dušu?“ (Mk 8,35-36). „Kto miluje otca alebo matku..., syna alebo dcéru väčšmi ako mňa, nie je ma hoden... a kto stratí život pre mňa, nájde ho.“ (Mt 10,37-39). „Kto chce prísť za mnou, nech zaprie seba samého, vezme svoj kríž na seba a nasleduje ma! Lebo kto by si chcel zachrániť život, stratí ho, ale kto by stratil život pre mňa, nájde ho. Čo prospeje človeku, keby získal aj celý svet výmenou za život?“ (Mt 16,24-26).

9.

„Pokánie čiňte, lebo sa priblížilo kráľovstvo nebeské.“ (Mt 4,17). „...pokánie čiňte a verte v evanjelium.“ (Mk 1,15). „Ak sa neobrátíte a nebudete ako deti, nikdy nevojдете do kráľovstva nebeského. Kto sa teda pokorí..., je najväčší v kráľovstve nebeskom.“ (Mt 18,3-4). „Kto neprijme kráľovstvo Božie ako dieťa, nikdy nevojde do neho.“ (Mk 10,15). „Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže vojsť do kráľovstva Božieho.“ (J 3,5-6). „Buď'te dokonalí, ako je dokonalý aj váš Otec nebeský.“ (Mt 5,48).

10.

„Druhé prikázanie je toto: Milovať budeš blížneho ako seba samého. Nad tieto dve prikázania (pozn.: prvé prikázanie je: „Milovať budeš Pána, svojho Boha...“) niet iného, väčšieho prikázania.“ (Mk 12,31; Mt 22, 39-40; porovnaj: 3M 19,18).

11.

„...kto sa hnevá na brata, prepadne súdu.“ (Mt 5,22). „...vy všetci ste bratia.“ (Mt 23,7). „Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa vzájomne milovali. Podľa toho poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď sa budete vzájomne milovať.“ (J 13,34-35). „Toto je moje prikázanie, aby ste sa vzájomne milovali, ako som vás ja miloval. Nikto nemôže väčšími milovať, ako keď život položí za svojich priateľov.“ (J 15,12-13). „Prikazujem vám, aby ste sa milovali.“ (J 15,17). „Ktokoľvek by vás napojil čo aj len čašou vody preto, že ste Kristovi, pravdu vám hovorím: neminie ho odmena.“ (Mk 9,41). „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili... Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, mne ste neurobili. I pôjdu títo do večného trápenia, ale spravodliví do večného života.“ (Mt 25,40.45-46). „Kto prijíma toho, koho ja pošlem, mňa prijíma; a kto mňa prijíma, prijíma Toho, ktorý mňa poslal.“ (J 13,20). „...ak ľuďom odpustíte ich previnenia, aj vám odpustí váš Otec nebeský; ale ak neodpustíte ľuďom, ani váš Otec neodpustí vám, keď sa previníte.“ (Mt 6,14-15). „...odpúšťajte, ak máte niečo proti niekomu, aby aj vám odpustil previnenia váš Otec, ktorý je v nebesiach.“ (Mk 11,25). „...najprv sa zmier s bratom a potom príď a obetuj... Vyrovnaj sa chytrý so svojím protivníkom...“ (Mt 5,24-25). „...čokoľvek chcete, aby vám ľudia robili, robte aj vy im.“ (Mt 7,12). „Počuli ste, že bolo povedané: Milovať budeš svojho blížneho a nenávidieť svojho nepriateľa. Ale ja vám hovorím: Milujte svojich nepriateľov, modlite sa za tých, ktorí vás prenasledujú.“ (Mt 5,43-44). „Nesúďte, aby ste neboli súdení; lebo akým súdom súdíte vy, takým budete súdení... Prečo bratovi vidíš v oku smietku a vo vlastnom oku nebadáš brvno?“ (Mt 7,1-3).

12. 13. 14. 15. 16.

„...ak chceš vojsť do života, zachovávaj prikázania...: nezabiješ, nescudzoložíš, nepokradneš, nevydáš krivého svedectva, cti si otca i matku, miluj blížneho ako seba samého.“ (Mt 19,17-19). „...zo srdca pochádzajú zlé myšlienky, vraždy, cudzoložstvá, smilstvá, krádeže, krivé svedectvá, rúhania. Toto je, čo poškrvňuje človeka.“ (Mt 15, 9-20). „...z vnútra, z ľudského srdca vychádzajú zlé myšlienky, smilstvá, krádeže, vraždy, cudzoložstvá... Všetko toto zlo vychádza z vnútra a poškrvňuje človeka.“ (Mk 7,21-23).

12.

„...otcom bolo povedané: nezabiješ; kto by však zabil, prepadne súdu... Ale ja vám hovorím: Každý, kto sa hnevá na brata (t.j. kresťana), prepadne súdu...“ (Mt 5,21).

13.

„Počuli ste, že bolo povedané: Nescudzoložíš! Ale ja vám hovorím: Každý, kto žiadostivo pozerá na ženu, už scudzoložil s ňou v srdci.“ (Mt 5,27-28). „A bolo povedané: Kto by prepustil manželku, nech jej dá priepustný list. Ale ja vám hovorím, že ktokoľvek prepúšťa manželku, okrem príčiny smilstva, vystavuje ju cudzoložstvu, a kto si vezme prepustenú, cudzoloží.“ (Mt 5,31-32). „...opustí človek otca i matku (a bude sa pridŕžať svojej manželky) a budú dvaja jedno telo... Čo teda Boh spojil, človek nerozlúči!... Kto by prepustil ženu a vzal by si inú, cudzoloží s ňou. A ak ona opustí muža a vydá sa za iného, cudzoloží...“ ((Mk 10,7-9.11-12; podobne Mt 19,5-6.9).

15.

„...počuli ste, že bolo povedané otcou: nebudeš krivo prisahať, ale splníš Pánu svoje prísahy! Ale ja vám hovorím: Nijako neprisahajte... Ale nech je vaša reč: áno – áno; nie – nie; lebo čo je nad to, je od zlého.“ (Mt 5, 33-34,37).

16.

„...Boh prikázal: Cti si otca i matku a: Kto by zlorečil otcovi alebo matke, nech zomrie...“ (Mt 15,4).

17.

„...pre svoje slová budeš ospravedlnený a pre svoje slová budeš odsúdený.“ (Mt 12,37). „...Syn človeka príde... a odplatí každému podľa jeho skutkov.“ (Mt 16,27). „Tak svieť svetlo vaše pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a velebili Otca, ktorý je v nebesiach.“ (Mt 5,16). „...tí, čo dobre konali, prídu pri vzkriesení k životu, avšak tí, ktorí zlo páchali (prídu) pri vzkriesení k súdu.“ (J 5,29). „Nie každý kto mi hovorí ‚Pane, Pane‘, vojde do kráľovstva nebeského, ale (iba ten) kto plní vôľu môjho Otca nebeského.“ (Mt 7,21).

18. 13.

„Každý, kto žiadostivo pozerá na ženu, už scudzoložil s ňou v srdci.“ (Mt 5,28). „...zo srdca pochádzajú zlé myšlienky... Toto je, čo poškrvňuje človeka.“ (Mt 15,19-20).

18. 19.

„...z vnútra, z ľudského srdca vychádzajú zlé myšlienky..., pýcha... toto zlo vychádza z vnútra a poškrvňuje človeka.“ (Mk 7,21-23).

19.

„...kto z vás je najväčší, nech vám je služobníkom. Kto sa povýši, bude ponížený, a kto sa poníži, bude povýšený.“ (Mt 23,11-12). „...kto by medzi vami chcel byť veľký, nech vám je služobníkom, a kto by medzi vami chcel byť prvý, nech je sluhom všetkých.“ (Mk 10,43-44; Mt 20,26-27). „...mnohí prví budú poslední a poslední prví.“ (Mt 19,30; Mk 10,31). „Ak niekto chce byť prvý, nech je posledný zo všetkých a nech slúži všetkým.“ (Mk 9,35). „Nedajte si hovoriť: majster!, lebo jeden je váš Majster a vy všetci ste bratia...“ (Mt 23,7-8).

„Ako môžete veriť, keď sa navzájom oslavujete a nehľadáte slávu, ktorá je od samého Boha?“ (J 5,44).

20.

„Varujte sa prejavovať zbožnosť (a dobré skutky) pred ľuďmi preto, aby vás videli... keď dávaš almužnu (milodar), netrúb pred sebou, ako robia pokrytci..., aby ich ľudia oslavovali.“ (Mt 6,1-2; podobne Mt 6,5-6;16-18).

21.

„Kto by zvedol na hriech jedného z týchto maličkých, ktorí veria vo mňa, lepšie by mu bolo, aby mu oslí žarnov zavesili na krk a potopili ho do morskej hlbiny... z vody síce musia prísť, ale beda človeku, z ktorého zvädzanie prichádza.“ (Mt 18,6-7; podobne Mk 9,42).

22. 23.

„...z vnútra, z ľudského srdca vychádzajú... lakomstvo, zloby, podvod, rozkošничество, zlostný pohľad..., pochabosť... Všetko toto vychádza z vnútra a poškrvňuje človeka.“ (Mk 7,21-23).

23.

„Nezhromažďujte poklady na zemi..., ale zhromažďujete si poklady v nebi... Lebo kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce.“ (Mt 6,19-21). „Nikto nemôže slúžiť dvom pánom... Nemôže slúžiť Bohu aj mamone.“ (Mt 6,24). „...bohatý ťažko vojde do nebeského kráľovstva... Lahšie je ťave prejsť uchom ihly, ako bohatému vojsť do kráľovstva nebeského.“ (Mt 19,23-24; podobne Mk 10, 23,25 „Predaj všetko, čo máš, rozďaj chudobným a budeš mať poklad v nebesiach. Potom príď a nasleduj ma.“ (L 18,22; Mk 10,21). „Vchádzajte tesnou bránou; lebo priestranná brána a široká cesta vedie do zahynutia, a mnohí ňou vchádzajú; ale do života vedie tesná brána a úzka cesta, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú.“ (Mt 7,13-14).

Poznámka: Môže byť teda bohatý človek vôbec spasený? – na túto otázku učeníkov Ježiš odpovedá kladne, lebo „Čo je nemožné u ľudí, možné je u Boha“ (Mt 19,26), „lebo u Boha je všetko možné“ (Mk 10,27). Zrejme nerozhoduje to, koľko kto čoho vlastní, ale ako žije: ak bohatý žije „nepoviazaný bohatstvom“ (teda tak, akoby ani bohatým nebol, alebo ak bohatstvo využíva na dobré, bohumilé ciele), jeho bohatstvo istotne neprekáža jeho spásu.

„Dávajte, a bude vám dané... lebo akou mierou meriate, takou vám bude namerané.“ (Mt 7,2). „Kto ťa prosí, tomu daj a neodvracaj sa od toho, kto si chce požičať od teba.“ (Mt 5,42). „Nebudte ustarostení o svoj život, čo budete jesť alebo piť, ani o telo, čím sa budete odievať... Nebudte teda ustarostení a nehovorte: Čo budeme jesť? alebo: Čo budeme piť? alebo: Čím sa budeme odievať? Lebo všetko toto pohania hľadajú. Veď váš Otec nebeský vie, že to všetko potrebujete. Ale hľadajte najprv kráľovstvo (Božie) a jeho spravodlivosť, a všetko toto bude vám pridané. Nebudte teda ustarostení o zajtrajší deň...“ (Mt 6,25.31-34).

24.

„...od každého, komu bolo mnoho dané, bude sa mnoho požadovať; a komu mnoho zverili, od toho budú viac žiadať.“ (L 12,48)

Popri tiež podobenstvá o hrivnách a talentoch (L 19,11-26; Mt 25,14-30).

25.

„Keď večerali, vzal Ježiš chlieb, požeňnal, lámal a dával ho učeníkom, hovoriac: Vezmite, jedzte! Toto je moje telo. Potom vzal kalich, vzdal vďaka, dal im a riekol: Pite z neho všetci! Lebo toto je moja krv zmluvy, ktorá sa vylieva za mnohých na odpustenie hriechov.“ (Mt 26,26-28; podobne Mk 14,22-24; Lukáš však ešte dopĺňa Ježišove slová: „to robte na moju pamiatku“).

26.

„Chodte, čiňte mi učeníkmi všetky národy, krstiac ich v meno Otca, Syna i Ducha svätého a učiac ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal.“ (Mt 28,19-20). „Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.“ (J 20,21; podobne Mt 10,5-31; Mk 6,7-11).

Darček pre Vás:

Desiatky publikácií zadarmo

Radi by sme Vás upozornili, že teraz máte možnosť si pozrieť a gratis („free“) stiahnuť desiatky dokumentov v elektronickej podobe – vo formáte **PPS** („prezentácie“) a v **PDF** (články, fakty, úvahy). Stačí jednoducho kliknúť na názov zvoleného dokumentu v zozname, ktorý nájdete po zvolení voľby „**mimoknižné publikácie**“ (v sekcii „**Prejsť na:**“) na web-stránke:

www.knihy-benjan.sk

Ide o originálne publikácie s mnohými (často málo známymi) *faktami o pravde, poznávaní, ale aj o lži, podvádzaní a manipulovaní; o vede a viere; s faktami a úvahami o svete, o Bohu, ale i o Vás.* V mnohých pps dokumentoch („prezentáciách“) tiež nájdete *unikátne fotografie a krásne melódie.*

Okrem toho na tejto web-stránke nájdete **PONUKU KNÍH**, kde je vyše 20 titulov, ktoré si môžete objednať a ktoré nikde okrem u nás (a v internetovom kníhkupectve MARTINUS.sk) nedostanete. O knihách si tu môžete prečítať podrobné informácie – nielen o ich rozsahu, formáte, cene a špeciálnych zľavách, ale aj o ich obsahu (t.j. anotácie); z niektorých z nich sú dokonca k dispozícii aj ukážky (úryvky).

(Pozn.: ak ste túto informáciu dostali e-mailom, nemusíte otvárať váš prehliadač, stačí jednoducho kliknúť na tu uvedenú webovú adresu, t.j. na: www.knihy-benjan.sk).

So srdečným pozdravom

MBKB

mb@knihy-benjan.sk